

Μπριζίτ ούρλιαζε από τούς πόνους στο κρεβατάκι της, ολόγυρα στο όποιο οί άπελπισμένοι γονείς της, με τὰ μάτια τους πλημμυρισμένα δάκρυα, με ίκέτευαν κάτι νά κάνω... Δέν ξέρω τιπτε πιό τρομερό άπ' αυτή τή συνείσθησι τής αδυναμίας μπρός στον πόνο ενός μικρού πλάσματος, άθώου και λεπτού, του όποιου ο πόνος φαίνεται πάντα σαν μιá τιμωρία άδικη.

«Ένι... βράδυ, μόλις πήγα στο σπίτι της, ή Ζάν Ντυπόν κρεμάστηκε στα χέρια μου, ολόλίζοντας:

—Δέν μπορώ πειά νά ύποφέρω έτσι, γιατρέ... Σας ίκετεύω ανακουφίστε λίγο τó φτωχό παιδί μου από τούς τρομερούς του πόνους! Είνε πολύ φριχτό... Έμένα με σώσατε άλλοτε!... Δέν θέλτε νά κάνετε τó ίδιο και για τó παιδί μου;

Και στέναζε ή φτωχή και ξεφώνιζε και ώρμούσε σαν τρελή για νά γεμίση φιλήματα τó φλογισμένο χέρι τής κόρης της.

«Όσο για τόν άντρα της, αυτός δέν έλεγε τίποτε, μά τó θλέμμα του ήταν πιό ευγλωττό από τούς όλοφυρμούς τής γυναίκας του. Διάβαζα σ' αυτό μιá άφωνη ίκεσία νά κάνω νά πάψη αυτό τó τρομερό μαρτύριο, πού ήταν έξ' ίσου όδυνηρό για τούς γονείς, όσο και για τó δυστυχισμένο παιδί τους. Τότε πήρα κι' έγώ τήν άπόφασί μου.

—Θά κάνω μιá ένεσι στη μικρή! είπα.

Η φωνή μου ήταν πιγυμένη καθώς πρόφερα αυτά τὰ λόγια μά οί Ντυπόν ήσαν ταραγμένοι τόσο, ώστε δέν άντελήφθησαν τίποτε.

«Ω, ναι, γιατρέ!... Γρήγορα, σας ίκετεύω!...

«Όταν έφυγα, είχα σκοτώσει τή Μπριζίτ με τήν ένεσι πού τής έκανα.

—Τώρα κοιμάται! μου είπε ή μητέρα σφίγγοντάς μου τó χέρι με θερμή εύγνωμοσύνη. «Αν μπορούσε νά περάση τήν νύχτα της ήσυχά...

Έγώ δέν τόλμησα, εκείνη τή στιγμή ν' άντιμετωπίσω τó θλέμμα της.

Φτωχή γυναίκα! Ό ύπνος τόν όποιο είχα χάρισει στην κόρη της ήταν εκείνος από τόν όποιο δέν ξυπνάει κανείς ποτέ...

— Ξέρετε τώρα, είπε τελειώνοντας ο δόκτωρ Ώνταί, πώς γίνεται κανείς δολοφόνος...

—Μά, αγαπητέ μου φίλε, φώναξα, αυτό πού μου διηγηθήκατε, δέν είνε ή ιστορία ενός έγκλήματος, αλλά μιáς φιλικωτικής πράξεως.

—Αυτό ακριβώς είνε τó τρομερό δίλημμα! άπάντησε ο δόκτωρ. Τι ήταν τάχα αυτό πού έκανα: έγκλημα ή φιλανθρωπική πράξι; Έχουμε τάχα τó δικαίωμα νά συντομεύουμε τούς πόνους αυτών πού είνε καταδικασμένοι άνέκκλητα νά πεθάνουν;... Από εκείνη τήν ήμέρα, ύποβάλλω συχνά στον έαυτό μου τó έρώτημα αυτό, μά ποτέ δέν κατορθώνω νά βρω μιá άπάντησι.

ARMAN MERZIE

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΖΩΝΤΑΝΑ... ΚΕΡΙΑ

Η Χουέβος, είνε ένα γραφικό νησάκι κοντά στις άκτές της Βενεζουέλας. Οί λίγοι κάτοικοί της όμως, είνε πλουσιώτατοι, γιατί άσχολούνται άνέκαθεν με ένα έμπορι τόσο πρωτότυπο, όσο και κερδοφόρο: Πουλούν «χονδρικό» κεριά... ζωντανά! Μήν άπορείτε...

Έξηγούμεθα: Στα θαθεία σπήλαια της παραλίας του νησιού, ζούν συνεφα όλόκληρα από κάτι μικρά πουλιά — λίγο μικρότερα από όρντκια — τὰ όποια ή επίσημη όνομάζει αίγιοθήλας (γιδουζάστρες, πουλιά δηλαδή, τὰ όποια θηλάζουν τις κατοίκες). Πραγματικώς, τὰ πουλιά αυτά είνε τόσο λαιμαργα, κι' αγαπούν τόσο πολύ τó γάλα, ώστε — κατά τήν άνοιξη — ξεχώνονται έξω άπ' τὰ καταφύγια τους για νά θηλάζουν. Τά πουλιάρια πρόβυτα του νησιού, ή φορβάδες, ή άγελάδες, τὰ θηλυκά σκυλιά κλπ. κλπ., βρίσκουν τότε κυριολεκτικώς τόν μπελα τους, άπ' τούς λαιμάργους αυτούς και φτερωτούς επιδρομείς.

«Υστερα από άρκετές ήμέρες, οί αίγοθήλαι παχαίνουν τόσο πολύ, ώστε άδυνατούν πειά νά πετάξουν. Οί κάτοικοι πηγαίνουν τότε στα χωράφια και μαζεύουν κατά χιλιάδες τὰ παχύτατα αυτά πουλιά: Τά σκοτώνουν, τὰ μαδούν, περνούν ένα χοντρό φυτίλι ανάμεσα άπ' τó γεμάτο με λίπος κορμί τους και τὰ πουλούν για... σπερματσέτα στις άγορές τής Βενεζουέλας!

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσας, τής τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληρησ ορία: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, Αθήναι.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» συνεπές προς τας ύποσχέσεις του έξακολουθεί νά εκδίδη, χάριν τών άναγνωστών του ένα έκλεκτόν αισθηματικόν ρωμάντζο μηνιαίως. Αί έκδόσεις μας αύται θά συνεχισθοούν και εις τó μέλλον, χωρίς διακοπήν.

Είμεθα βέβαιοι ότι τó άναγνωστικόν μας κοινόν θά εκτιμήση και θά ύποστηρίξη τήν προσπάθειάν μας αύτην. Και αύται αι έφημερίδες διέκοψαν ήδη τας μηνιαίας έκδόσεις των. Μόνον τó «Μπουκέτο» τας έξακολουθεί και θά τας έξακολουθήση και εις τó μέλλον κομφάς, επί έκλεκτού χάρτου, χαρίζοντας τοιούτοτρόπως εις τούς φίλους του έξαιρετικώς φιλολογικάς άπολαύσεις.

Προσεχώς θά κυκλοφορήση τó άριστούργημα του Όκταβίου Φεγιέ «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ».

Μέχρι σήμεραν έξεδόθησαν τὰ κάτωθι έκλεκτά έργα:

- “ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,
 “Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,
 “Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,
 “ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,
 “ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,
 “Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,
 “ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,
 “ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,
 “ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,
 ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ
 Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Όσοι δέν επηυλάβατε νά προμηθευθήτε τὰ άνωτέρω βιβλία, δύνασθε νά τὰ πάρετε από τὰ γραφεία μας, όδός Λέκκα άριθ. 7, με 4 οιαδήποτε δελτία και δραχ. 8.

Από τας παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς άναγνώστας μας με τὰ ίδια δελτία και δραχμάς 5 διά τας Αθήνας και 6 δραχμάς διά τας έπαρχίας τὰ έξής βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Του ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Της ΓΚΡΕΒΙΑ

Και ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Του ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι έκαστος δραχ. 5 διά τας Αθήνας)

(και 6 διά τας Έπαρχίας)

Και τὰ όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΕΤΟΥ”

πού τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον διά τας Αθήνας, και 6 διά τας Έπαρχίας έλεύθερα ταχυδρομικών τελών

Διά τó Έξωτερικόν επί πλέον τὰ ταχυδρομικά έξοδα.

Είδοποιούνται όμως οί άναγνώσται μας, ότι τὰ βιβλία αυτά πρέπει νά τὰ ζητήσουν άπ' εύθείας από τὰ γραφεία μας, καθ' όσον δέν θά σταλώσιν εις τὰ κατά τ' έπ' ους Πρακτορεία των έφημερίδων.